
MONS KALLENTOFT

SATANOVO SOUSTO

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

BRNO 2023

MONS KALLENTOFT

SATANOVO SOUSTO

Přeložila Jana Thomsen

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ISBN 978-80-275-1597-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-1598-1 (EPUB)

ISBN 978-80-275-1599-8 (MOBIPOCKET)

Satanskäftarna

Copyright © Mons Kallentoft 2020

Published by agreement with Ahlander Agency

Cover pictures from open sources

Translation © Jana Thomsen, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

PROLOG

MALIN

Jsem čím dál starší.

A nejsem o nic moudřejší.

Pravda neexistuje. Tím jsem si už jistá. Existují jen názory, na nichž můžeme trvat a zároveň je přijímat takové, jaké jsou, bez ohledu na to, jestli se nám hodí, nebo ne.

Jsem a zůstanu otrokem svých tužeb, dokonce už ani nemám strach, že kvůli nim zemřu, a přesto chci žít.

Lidé se nezmění.

Milují se, zabíjejí, ubližují si, lžou.

Já už jsem milovala. Oddala jsem se. S tím je teď asi konec.

Žijeme v době nenávisti.

Láska je jen láskou k našemu vlastnímu odrazu na vodní hladině, která se zčeří po dopadu našich slz.

Není to k ničemu, truchlit nad tím, co bylo, nad světem, který podle nás naplňovala jiná láska, láska mezi lidmi.

Takový svět nikdy neexistoval.

Pro mě ne.

Zнала jsem lidi, co všemu navzdory zkusili žít svůj život.

Visím z nebe, na provázku tak tenkém, že ani není vidět.

Klouby na prstech mám bílé.

Držím se pevně, hodně pevně, ale stejně spadnu. Dostanu ze světa vyhozov, vykopnou mě jako zajatce ze dveří letadla.

Poletím vzduchem k zemi až na louku, kde leží malý chlapec s rozdrcenými vnitřnostmi, upřeně se mu zahledím do očí a spatřím sama sebe, svůj vlastní osud, a na jazyku pocítím hořkou, osamělou pachutí svého života.

ČÁST 1.

1.

LINKÖPING, SOBOTA, PATNÁCTÉHO KVĚTNA

Noc je plná pocitu sounáležitosti.

Vedle Malin leží v její posteli sálající tělo muže, hrudník se mu zvedá v jiném rytmu, než jak mu bije srdce.

Přitáhne se k němu, chce ho probudit, dotýkat se ho, cítit jeho ruce na svých zádech, prsou, všude po těle, chce, aby vnímal krev, jež jí pulzuje v žilách.

Olízne mu krk.

Na jazyku cítí sůl. Noční pot z jejich posledního milování, těsně před usnutím.

Digitální hodiny na nočním stolku ve tmě zeleně svítí.

03:55.

Venku je dvacet stupňů, uvnitř ještě víc. Letošní květen je teplý. Denní a podvečerní horko přetrvávají do noci, Malin se potí, prostěradlo pod nimi je celé provlhlé, ale to je jedno.

Chce ho.

Teď hned.

Chce ho jako lok vlažné vodky, jako vychlazené pivo, jako deset narychlo do sebe kopnutých panáků whisky, tak moc ho chce.

Kdo jsi, Ulfe?

Známost z Tinderu. Z níž se za poslední rok vyklubala celá řada schůzek a následný pocit lásky, blízkosti. Dny a noci v jeho bíle vymalovaném bytě, v její posteli, se proměnily v lásku.

Protože tohle je láska, co jiného?

Díky němu držím pohromadě. Necítím paniku, že se potřebuju napít, ani tíživou černou prázdnotu. S ním jsem sama sebou, jsem lepší verzí sebe samé.

Nevím, co je láska, dřív jsem si myslela, že to vím, a to asi byla chyba. Ale teď v noci chci být tady, u něj, v tuhle chvíli nic jiného nechci.

Třeba to stačí. Tenhle pocit a to, že mě přede mnou samotnou chrání, aniž by o tom věděl.

Uniká mi.

Ulf Kalmvik.

Obchodník vytrácející se na služební cesty, někdy beze stopy, až se z toho její duše vyšetřovatelky trochu nervózně rozechvěje.

Místo aby byl den za dnem čitelnější, je čím dál záhadnější. Kdyby stál přede mnou v chodbě svého bytu, na sobě pěkný, tenký, běžový kašmírový župan z heboučké látky, a usmál se na mě, chtěl mě políbit, zalichotil mi a díval se na mě, mně by se jen honilo hlavou: Kdo jsi, Ulfe Kalmviku?

Ulf, s nímž chci být.

Ale třeba právě to je opravdová láska, tohle vzdalování se, které k sobě lidi přitahuje, takový paradox.

Teď je u mě.

Jen a jen u mě.

Jeho tělo.

Probouzí se.

Dotýkám se ho, konečky prstů mu přejíždím přes břicho dolů, tvrdne a probouzí se, je mu jasné, co chci.

„Malin, Malin,“ zašeptá.

Venku na ulici se pomalu převaluje noc. Z kanálů stoupá zápach moči, výkalů. Je cítit vůně blížícího se léta.

Mám ho v puse, celého. Leží na zádech. Skrz stažené žaluzie dovnitř proniká tma.

Ještě víc soli, a temná sladkost. Chutná nemytě, zbožňuju to, tohle zakázané, to, co člověk nemá mít rád.

On si to vychutnává, sténá. Chci ho mít v sobě. Počkej, počkej ještě chvíli, cítím v sobě pulzující teplo. Tohle zbožňuju, chyt' mě tady, miluju to. Ale miluju jeho? To je jedno.

Odstrčí mě.

Zatlačí mě do matrace. Kolik ze stovky tisíc linköpinských duší teď dělá to co my?

Těžko říct.

Hryže mě do zátylku, kouše, dýchá mi na krk, je celý rozpálený, a zase kousne, skoro jako by mě chtěl sníst. Bolí to, bolí to v dobrém slova smyslu.

Pak je ve mně, naplní mě, celou, celičkou, a zpočátku to bolí, ale příjemně, a já na okamžik ztrácím dech, zasténám, a on přestane: „Bolí to?“

Ve tmě přikývnu.

„Mám přestat?“

Zavrtím hlavou.

„Je to krásné,“ zašeptám.

„Malin, Malin.“

Malin už je blízko, ale chce ještě vydržet, myslí na jiné věci. Na Tove, která je teď zpátky ve Stockholmu, pracuje jako stážistka, neboli *trainee*, jak se říká, v nějaké pitomé firmě zabývající se rizikovým kapitálem. Hodnotí investice z „holistického“ hlediska. Hledá vlastní možnosti investic. Podle všeho má něco rozjetého, nějaký velký obchod.

Pozvali si ji na pohovor, protože chtěli něco jiného, jak jí řekli. A to Tove, v jejich světě, v mém světě, určitě je. Takže tu práci dostala.

Možná ji chce majitel dostat do postele a dělat s ní to, co dělám teď já s Ulfem?

Promiň, že mě to napadlo, Tove, ale ve světě zadržovaných orgasmů jsou všechny prostředky povolené. A já vím, jaká nebezpečí a jací úchylové se mohou mladé ženě postavit do cesty. Nebylo by to poprvé.

Ale já opět miluji, Tove, miluji se s mužem, kterého miluji.

Řekni, že je to tak.

„Malin, Malin.“

Leží na ní, těžký, a ona mu olizuje krk, cítí sůl, sůl. Rychleji, prudčeji, už bude. A najednou se všechno rozpustí, svět, žaluzie. Ulice Ågatan a kostel svatého Larse, celý Linköping, pláň,

lesy a jezero Roxen, celý Östergötland a svět za jeho hranicemi se do ní vpíje v jediném okamžiku, kdy je všechno možné i nemožné.

Leží na ní plnou vahou, lepkavý, horký, zpocený, a ona ho odstrčí.

„Děje se něco?“ zeptá se jí.

„Všechno je perfektní.“

Malin se chce napít. Dát si dva panáky tequily, ne deset, jako když měla tu zatracenou recidivu, která jí tak zavařila.

Ale bylo tak krásné se opít.

Ať jde Karim někam. Policejní šéf, vysoký, pěkný, který je den ode dne víc a víc politicky korektní. Syn přistěhovalců z Nacksty v Sundsvallu, který si vybudoval fantastickou kariéru. Je hodný, kryl jí záda mnohem víc, než musel, ale možná i elegantní Karim má své meze, nechce mít na svých stylových oblecích moc špíny. Ale je na ní závislý, ona to ví, je jeho nejlepší vyšetřovatelkou a on si to uvědomuje.

Vím přece, že jsem teď čistá.

Úplně čistá.

Jsem na to hrdá. Už do toho nikdy nespádnou. Jsem sakra úspěšným ztělesněním odvykacího programu o dvanácti krocích.

Musím si dnes nechat udělat test.

Laboratoř je otevřená i v sobotu.

Chce začít den v mírném tempu s Ulfem po boku.

Chlapec na louce. Ten, který spadl z nebe. Jeho smrt se jim nepodařilo vyřešit. Našli ho zavražděného na louce jižně od Linköpingu. Ten případ ji pronásleduje už roky. Vynořily se stopy a vodítka, které však nevedly nikam, naopak jako by se jí spíš vysmívaly do tváře.

Dopisy. Písmena na stromech.

A

L

L

Nic nového se v tomto případě neobjevilo. Vyšetřování skončilo na mrtvém bodě.

Chlapec upadá do zapomnění. Jak už to u nevyřešených záhad bývá. Koho zajímá syn přistěhovalců, jehož totožnost nikdo nezná, nikdo neví, odkud přišel a jak se vůbec na louku dostal. Jako by ho tam z nebe svrhl sám Bůh.

Malin se přetočí na bok.

Prsty mu přejíždí po bradavkách a on přimhouří oči a dýchá pomalu.

Pohladí ho po břiše.

Sjíždí stále níž, v širších a širších kruzích, až se její ruka jako závoj pomalu rozprostře nad tím, co tolik chce.

„Už nemůžu, Malin.“

„Ale můžeš.“

2.

Nad trávou se převaluje mlha, šedivá jako opomenutý kouř, který neměl sílu odtáhnout. V ranním světle má mlha vespod u trávy načervenalý nádech. Barva se rozpíjí, jako akvarel, není jasně rudá jako krev, která tu před stovkami let tekla během bitvy u Stångebro, v níž se vojska krále Zikmunda a vévody Karla navzájem mrzačila a zabíjela poté, co pikle a lži vykonaly své.

Sofia Karlssonová protáhne záda tak, jak ji instruuje lektorka jógy, cvičící asi patnáct metrů před ní.

„Měli byste vnímat, jak se jednotlivé obratle od sebe oddalují, čím víc, tím líp.“

Tohle není žádná odpočinková jóga.

Je to makačka a to se Sofii líbí. Mnoha dalším ale zjevně ne, kromě lektorky sem, na louku u Stångebro, zvládli na lekci jógy přijít už jen čtyři lidé.

Pozice přecházejí jedna v druhou, klouby a svaly se zapojují a namáhají a ona dýchá tak, jak má.

mlžný opar se zvedá.

Do očí ji řeže slunce, zrcadlí se na šedostříbrné fasádě Saab Areny. Fotbalové branky na hřištích podél řeky a vrby rostoucí kolem nich vypadají znaveně, přestože den teprve začíná.

„Buďte tady a teď.“

„Protáhněte se.“

Cvičí přímo na rosou zmáčené trávě, bez podložek, „buďte v kontaktu se zemí“, Sofii prosakují kapičky rosy růžovými legínami na kůži.

Mokro a zima.

Chce se jí čůrat.

Cítí, jak se jí stahuje močový měchýř, když se v pozici psa natahuje nejvýš, jak to jde, v ústech cítí kovovou pachutí.

„Skvělá práce.“

Instruktorka je otravně pozitivní.

Nastal čas na hluboké dechové cvičení, ale Sofia už to nemůže vydržet.

MUSÍM ČŮRAT.

Teď hned.

Vstane, zaartikuluje na instruktorku slovo „čůrat“, ta se zasměje a bez jízlivého komentáře ji nechá odejít.

Poodejde ke křoví, změti kapradí, šípkových keřů a jakýchsi anonymních parkových rostlin, jejichž název nezná.

Kéž by zůstala doma.

Hned po józe půjde domů a v troubě si rozpeče mražené croissanty.

Zalézá do křoví, vyhýbá se šípkovým trnům a razí si cestu obrovským kapradím, ohlédne se, ještě pořád by ji ostatní mohli vidět, kdyby se náhodou ohlíželi.

Javor.

Mohutný strom, za tím ji nikdo neuvidí, když si dřepne.

Bzučí tu mouchy. Nahlas, je jich hodně. Nebo je to vosí hnízdo? Pomalu se přibližuje ke stromu, stahuje se jí žaludek. Něco tady nesedí, cítí to celou svou jogínskou duší.

Kousne se do spodního rtu, jako vždy, když je nervózní.

Jenže potřebuje čůrat a za javorem ji nikdo neuvidí.

Blíží se.

Pomalu.

Nebuď přece směšná.

Co by za ním mohlo být, vosy? V tom případě bych odsud měla vypadnout.

Jsou to však mouchy. Sedají jí na ruku.

Sofie se podívá za strom a srdce se jí zastaví.

Tělo.

Nahé.

Leží nehybně, v ranách sedí stovky much, zvracejí do ran a sají z nich.

Bílá chodidla.

Větvičky a listí, trnité výhony.

Sofie nahlas vykřikne.

A slunce dál svítí na dávné bitevní pole, jež si ještě pamatuje chuť krve a teď ji cítí opět.

3.

Zvládl to znovu, ještě je v ní, a ona v duchu vidí chlapce padajícího z nebes, skrz krvavou mlhu, proniká k ní řev, natáhne ruku k mlze, cítí telefon, teplý, mokrý a krvavý, ne, suchý a plastový. Malin otevře oči, na nočním stolku vztekle vyzvání mobil, ne, vyzvání jí v ruce, kdo to může být?

Venku už je světlo.

Paprsky vnikající do místnosti skrz žaluzie ji hřejí do očí. Cítí vůni sexu, nasládlou, žluklou, vzduch je prosycený hormony a feromony.

Už zase má na to chuť.

Potřetí, počtvrté? Ale to už by Ulf nezvládl, tvrdě spí, neprobudilo ho ani vyzvánění telefonu.

Práce.

V sobotu.

Něco se muselo stát.

Číslo na displeji patří Göranu Möllerovi, šéfovi oddělení násilných trestných činů, milovníku umění, rozpolcené duši. Malin přijme hovor.

Šeptá.

„Görane, co se děje?“

„Vzbudil jsem tě?“

„To nevadí.“

Malin opatrně vstane, jde do chodby a volnou rukou za sebou zavře dveře do ložnice.

„U Stångebro se našlo tělo, v parku kousek od Saab Areny, u řeky.“

„Jaké tělo?“

„Volající to nevěděla jistě, asi byla v šoku, každopádně to vypadá dost ošklivě. Podle všeho jde o mladého muže. Chci, abyste to vzali ty se Zekem. Až to obhlédnete, budeme moudřejší.“

„A je to tedy vražda.“

Malin stojí v kuchyni, na lince nepořádek z včerejšího zeleného kari, natáhne se k oknu, hodiny na věži kostela ukazují čtvrt na devět.

„Naprosto jistě. Našli ho nějakí lidé z jógy.“

„Co tam dělali?“

Kafe, dala by si kafe. Vloží do nového kávovaru černou kapsli.

„Jógu, řekl bych.“

Dala bych si drink.

Stroj vrčí a syčí, vystřikuje horké hořké chutné kapky.

„Co Zeke? Volal jsi mu?“

„Říkal jsem si, že bys mu mohla zavolat ty.“

Zavěsí a potřebovala by si dát sprchu, je celá upocená, páchne, ale nestíhá to, musí hned jet na místo vraždy. Oblékne si džíny a růžové tričko, navlékne si ramenní pouzdro, pistoli schová pod tenkým modrým bomberem, který jí koupil Ulf. Drahá značka, takovou by si nikdy sama nekoupila, ale bunda je moc pěkná, to je bez debat.

Prohlédne se v zrcadle v předsíni.

Pleť na lících kostech má rok od roku povadlejší. Blond mihádo, v němž se každý den objevuje čím dál víc šedivých vlasů. Na čele drobné, ale ne už tak jemné vrásky. Modrozelené oči, v určitém světle vlivem alkoholu jakoby bez lesku.

Stáhne si vlasy dozadu.

Na krku má otisky zubů.

Temně červené, skoro do modra, ty jen tak nezmizí.

Kousal mě tak moc? Ani mi to nepřišlo.

Nechá si vlasy rozpuštěné, ujistí se, že kousance nejsou vidět.

Ulf je dobrý milenec, pomyslí si. Přála by si, aby vydržel víc, tak jako ona, ji chuť na sex nikdy nepřechází, je to neutuchající pohyb, jednolitá vlna valící se Malininým životem v rytmu jejího dechu.

Na jazyku cítí všechny její příchutě.

Malin se dívá na Ulfa ležícího v posteli pod bílým povlečením, spí tvrdě, dýchá pomalu, asi se mu zdají hezké sny.

Povídali si o tom, že by mohli bydlet spolu, pohrávali si s tou myšlenkou, dělali si z toho srandu. Když o tom spolu mluví, vždycky se mu nějak podaří změnit téma, nebo Malin vede monolog, tak jako dnes. A třeba je to tak v pořádku, ještě nejsou tak daleko.

Pošle mu pusu.

Zašeptá: Hezky se vyspi, krasavče.

Cestou dolů po schodech zavolá Zekemu.

Telefon vyzvání, Zeke přijme hovor, až když Malin strká klíček do dveří svého bílého volva.

Zackarias neboli Zeke Martinsson slyší na druhém konci linky Malinin hlas, volnou rukou si přejede oholenou hlavu a vcucne tváře, takže vypadá jako umrlčí lebka ještě víc než obvykle.

Jak je rozespalý, nedokáže nejdřív zcela vnímat, co Malin říká, ale po všech těch letech, co spolu pracují, dokáže z rytmu jejího dechu a pauz mezi slovy a slabikami poznat, že se něco stalo, že on i Karin budou mít na práci něco jiného než sbírání smržů v lese s Tess, jak měli v plánu.

Letos je na smrže dobrý rok.

Bylo sucho typické pro změnu klimatu, Gretino počasí. Dokládající, že čas lidí na téhle planetě se chýlí ke konci.

„Ať se klidně chýlí,“ prohodila jednou Malin u oběda, když si nad pizzou povídali o jakémsi článku o počasí.

„To znělo hodně cynicky, Malin.“

„Takže ty pořád věříš, že lidstvo má nějakou budoucnost?“

„Ano.“

Vedle něj, na posteli v secesním bytě v ulici Drottninggatan, se pomalu probouzí Karin.

Jeho přítelkyně.

Milovaná.

Soudní lékařka Karin Johannisonová.

Kvůli němu opustila bohatého manžela. Je nad věcí, jako by se jí vlastně nic nedotýkalo. Ale třeba se jí naopak dotýká úplně všechno?

Poslední dobou spí každý na své straně postele. Jejich těla od sebe dělí dobrého půl metru. Zeke si představí les, sebe, Karin a Tess, jak sbírají houby, což dnes nebudou. A pocítí úlevu. Co je to se mnou? S námi?

Chtěl by ji pohladit po tváři, ale nedokáže se přimět, aby natáhl ruku těch pár centimetrů.

Odkdy to tak je?

Na to nemá odpověď.

Čas vše rozerve, roztáhne, zakalí. Z lásky se stane sklenice mléka. Všiml si, že Karin už nemá chuť poslouchat, co jí u ranní kávy povídá, když komentuje něco z internetu, nějaký kriminální případ ve Stockholmu, bombu v Malmö nebo něco nehezského kdekoli jinde. Jako by pro ni jeho hlas neexistoval, a když už mu někdy odpoví, nejradši by se stáhl, nemá chuť s ní diskutovat, vyměňovat si s ní myšlenky a názory, jenže pokusit by se o to měl, ne snad? Protože tak se to přece dělá. Takhle to bývá, když spolu lidi jsou a milují se. Povídají si a společně sdílejí jeden svět a život, ne dva paralelní.

Je mu nevěrná? Proto se od něj odtahuje? Zeke nemá nejmenší důvod si to myslet, nikdy nebyl žárlivec.

Kéž by se dokázal rozčítit.

Kéž by to dokázala ona.

Jenže už ani ten vztek jim nezbyl.

V pokoji kousek odtud přes chodbu spí její adoptivní dcera Tess. On ji taky adoptoval, ale někdy o ní uvažuje spíš jako o Karinině dceři než jako o svojí, ačkoli ve skutečnosti je dcerou někoho úplně jiného. Občas ho napadne, jestli by je dokázal opustit, nechat je na pokoji, s tou jejich mateřskou a dceřinou láskou. Dokázal bych se otočit k Tess zády? Není z mojí krve. Stydí se, že ho to vůbec napadá, ví, že jen fantazíruje. Nebo snad ne? Jeden by se radši neměl moc nořit do pochybností o svých lidských kvalitách, to Zeke ví. Z toho nikdy nic dobrého nevzejde.

Karin otevře modré oči, odhrne si jemné světlé vlasy z obličeje a její dokonalé, ušlechtilé lícní kosti vyjedou s úsměvem vzhůru, načež sraští obočí.

„Co se děje?“

„Co se děje, Malin, co potřebuješ?“

„Došlo k vraždě.“

Malinin hlas zní rozespale, ale svěže, určitě u sebe v noci měla milence.

Zeke zaslechne zvuk motoru. Malin už tedy jede na místo činu.

„Kde?“

„Tělo oběti se našlo u Stångebrofältet. Budeme potřebovat i Karin. Vyzvednu tě za dvě minuty, dobře?“

„Dej mi pět.“

„A co Karin?“

„Přijede za námi. Musíme nejdřív sehnat hlídání pro Tess.“

Karin se zatváří zklamaně. Nebo se o to alespoň pokusí. Ale Zeke vidí, že se jí taky ulevilo.

Sbohem, sbírání smržů. Vítejte, plastové rukavice, pinzety, zkumavky a sáčky na důkazy. To je taky fajn.

Karin se usměje.

Cítí totéž co Zeke.

„Dobře,“ prohlásí Malin. „V autě ti řeknu víc.“

Zavěsí.

„Kdo je ten zavražděný?“ zeptá se Karin.

„To nevíme.“

Karin vstane. Nepochybně ho na oholenou hlavu, jak to dělávala dřív.

„Nebude lepší, když pojedou rovnou s tebou?“ nadhodí. „Malin může sama dojet na místo činu za chvíli.“

Zeke taky vstane.

„Potřebují nás tam oba. Zajistíme místo činu, jestli ti jde o to.“

„Nejde mi vůbec o nic.“

„Vůbec o nic,“ zopakuje po ní Zeke, proti své vůli, slova mu prostě vyklouznou z pusy.

Karin povytáhne obočí.

„Zavolám Svenssonovým, jestli by Tess mohla jít k nim,“ oznámí mu. „Určitě budou rádi. Aspoň si sami nebudou muset hrát s Anyou.“

4.

Tělo.

Leží za stromem, napůl zakryté chrastím z keřů, které tu kdy-
si rostly. Stále jsou zde patrné pařezy, jež tu po nich zbyly, poté
co je komunální zahradník sestříhal a větvičky nechal ležet na
zemi.

Malin si prohlíží místo činu.

Snaží se vnímat obnaženou zkrvavenou kůži jen povrchně, aby
se jí ta scéna příliš nezaryla do vědomí.

Mrtvý muž leží na břiše.

Věk nejspíš dvacet až třicet let, světlé vlasy, obličej jakoby za-
ražený do země. Kolem řitního otvoru se nachází velké množství
krve.

Znásilnili ho.

Zeke stojí vedle Malin.

Zdá se, že myslí na to samé.

„Do hajzlu.“

Stojí pár metrů od těla, dávají si pozor, aby se ničeho na místě
činu nedotkli dřív, než dorazí Karin.

Malin si přejede rukou po zátylku, cítí lehce vystouplé stopy
po kousancích. Dívá se na mrtvého. Na tmavá poranění s ostrými
konturami. Vypadá to, že z něj někdo ujídal, zuby mu trhal maso
z těla. Sražená krev.

„Napadá tě to samé co mě?“ zeptá se Zeke. Rukou odežene mou-
chu, odkud se tu sakra všechny ty mouchy berou?

Malin přikývne.

„Je od někoho okousaný. Nebo od něčeho.“

Jedna, dvě, tři stopy po kousnutí.

Kanibal. Zvíře.

Žádný zápach, žádné známky rozkladu. Tělo tady neleží dlouho, k vraždě určitě došlo teď v noci.

Kousek od nich sedí v kruhu lidé z jógové lekce. Drží se za ruce, mají zavřené oči, dýchají. Nebo každopádně tak činili před chvílí, když se Malin otočila.

„Vyslechneme je teď, než přijde Karin,“ navrhone Zekemu.

Dojdou ke skupince, požádají je, aby vstali, a Malin pak odvede stranou do stínu velkého dubu Sofii Karlssonovou. Malin je moc unavená na to, aby stála na horkém slunci.

Sofia Karlssonová nervózně sepne ruce, mne si je, mrká očima a říká:

„Šla jsem se vyčůrat. A on tam prostě ležel.“

„Nic jiného jste poblíž neviděla? Ani žádného jiného člověka?“

„Jenom je,“ odpoví Sofia a ukáže na skupinku jogínů.

„Už jste někdy na téhle józe byla?“

„Párkrát. Aténa cvičí každou sobotu.“

Od Saab Areny zavane slabý větřík, dveře haly jsou asi otevřené a led z kluziště jim posílá malé osvěžení.

Listí na dubu se ve větru třepotá, šumot zní jako melodie, zvuky z dřívějších dob.

Malin si vzpomene na tátu. Na jeho prolhanou úzkou tvář. Na mámu. A na její ještě užší, ještě prolhanější tvář. Vzpomene si na bratra. Osamělého v nemocnici, kam ho rodiče ukryli. Jak ji nikdy ani nepoznal, ale možná chápal, že tam je, že tu pro něj vždycky bude?

„Je dobře, že jste ho našla.“

Sofia přikývne.

„Nikdo by neměl jen tak někde ležet. Jak dlouho tu asi je?“

„To nám řeknou technici.“

Sofia zase přikývne.

„Do detailů mi samozřejmě nic není.“

„Nevadí, že se ptáte. Ještě něco, jen taková formalita. Co jste dělala včera v noci?“

„Byla jsem doma. Můj muž mi to dosvědčí. Čeká teď doma s dětmi na croissanty. Mohli by si je rozpéct sami, v sobotu si vždycky dáváme ke snídani croissanty a...“

Sofia Karlssonová se zarazí.

„Omlouvám se, moc mluvím.“

„Nic se neděje. To bude všechno.“

Zeke stojí kousek opodál proti slunci a mluví s instruktorkou, která si říká Aténa.

Žena gestikuluje, ukazuje ke stromu, kde leží mrtvola, k přilehlým keřům a růžím, a Malin napadne, že to není žádné křoví. Vypadá to spíš jako promyšlený a nenáročně založený park.

„Scházejí se tady,“ vykládá Aténa. „Támhle. Místní homosexuálové si to tady oblíbili. Zjevně se tu dějí různé věci. Na asfaltové cestě tu vídám použité kondomy.“

Zeke přikyvuje, chce, aby mluvila dál, tak jí věnuje vřelý pohled.

„Pokračujte.“

Aténa se zarazí a pak dodá:

„Ale nikdy jsem je neviděla na trávě. Ty kondomy.“

Je štíhlá, opálená, z očí jí vyzařuje skoro blbečkovské štěstí, což jí Zeke závidí. Chtěl by se mít stejně dobře, jako se nejspíš má tahle žena, být tak spokojený, dokonce i v případě, že během vaší lekce jógy někdo ze skupinky najde zavražděného člověka.

Položil jí obvyklé otázky: Neviděla jste něco? Nevšimla jste si tady něčeho někdy jindy? Nevíte, kdo by ten muž mohl být? Máte alibi?

Malin ukončila výslech Sofie Karlssonové. Teď mluví s ostatními ze skupiny, se všemi najednou.

Aténa se příjmením jmenuje Skybäck neboli Nebeský potůček.

Určitě jde o pseudonym.

Ale je to krásné jméno.

„Chtěla bych tu mrtvolu vidět,“ pronese. „Než jste sem přijeli, neměla jsem odvahu jít se podívat. Ale opravdu tam je, že ano?“

Zeke přikývne.

„Není to hezký pohled.“

Aténa se usměje.

„Podceňujete mě. Když se nebudu smět podívat, budu si představovat ještě horší věci, než jaké se ve skutečnosti staly.“

„Místo činu musí zůstat nedotčeno. Dokonce i zde, kde teď stojíme, se můžou nacházet stopy, takže bychom se měli přesunout.“

Od řeky se k nim přes pole blíží starší žena s velkým vlčákem. Pes ji táhne, cuká vodítkem, určitě zvětlil mrtvé tělo. Žena ho přitahuje k sobě, křičí, snaží se ho udržet.

„K noze, Charlie, k noze!“

Zeke nechá Aténu a běží k ženě se psem.

„Stůjte, stůjte! Držte si toho psa, držte ho!“

Pes se otočí, zastaví se, jako by chtěl zjistit, jestli je Zeke přítel nebo nepřítel, načež se rozhodne, že přítel, a zůstane klidně stát.

„Tohle je místo činu,“ informuje Zeke ženu. „Musíte se bohužel vrátit stejnou cestou.“

Žena se na něj tázavě podívá, ale bez řečí se otočí a odejde.

Měli si z auta vzít modrobílou pásku, jenže evidentně ani jeden z nich dnes ráno není úplně ve formě. Asi si oba říkali, že to tady obeženou páskou policisté v uniformách, hned jak sem dorazí.

Kde je Karin?

Už by ji tu potřebovali. On osobně ne, ale oni jako vyšetřovací tým ano.

Aténa Skybäck mezitím popošla ke skupince s Malin.

Šest žen.

Člověk by měl strach, i kdyby jich bylo méně, napadne Zekeho a pousměje se. Dojde zpátky k tělu oběti.

Ty kousance.

Tam, kde něčí zuby po kusech rvaly maso. Přinejmenším to tak vypadá.

Na zemi je jen krev, maso ne. Přivlekli ho sem v tomhle stavu? Nebo z něj někdo jedl tady?

Kanibal.

Po bitvě u Stångebro sem určitě přišli psi. Sežrali všechny padlé, jež nikdo nedokázal nebo nechtěl pohřbít.

Od parkoviště u zimního stadionu přichází Karin.

V jedné ruce nese velký černý kufr, v druhé drží roli s modrobílou páskou.

Za ní kráčí její asistent, s ještě většími kufry. Ze všech sil se snaží držet s ní tempo, zakopává, klopýtá, jako by tak docela neuměl chodit.

5.

Karin obchází strom, pod nímž leží tělo zavražděného. Diriguje asistenta, který zaráží do země dřevěné kolíky a odmotává modrobílou policejní pásku v širokém kruhu kolem mrtvého.

Kolem oběti.

Karin má na sobě tenkou bílou ochrannou kombinézu. Malin postřehla, že si Karin nechala ostříhat své světlé vlasy víc než obvykle, takže jí teď lehce splývají k ramenům a její orlí nos díky tomu vypadá ještě vznešeněji. Přemýšlí, co si asi o jejím novém účesu myslí Zeke. Pozdravil se s Karin velmi krátce. Na místech činu si obvykle moc citů neprojevují, chovají se profesionálně, avšak nyní jako by mezi nimi panoval jakýsi podivný chlad.

V jógové skupince nikdo s ničím důležitým nepřišel. Pro ně bylo v jejich každodenních životech jen běžné sobotní ráno. Nikdo z nich neměl tušení, kdo by zavražděný mohl být. Všichni byli rozrušení a zároveň tak trochu nedočkaví, jako by měli radost, že se jim naskytla historka, kterou můžou vyprávět u večere s přáteli nebo hned v pondělí v práci během dopolední pauzy na kafe.

Malin si jejich jména a čísla uložila do mobilu a nechala je odejít.

Auto s reportéry *Correnu* zatím nedorazilo. Mají vůbec novináři tohoto místního deníku o víkendu službu? Z redakce je to sem jen asi kilometr, takže se tu možná někdo s novinářským blokem a foťákem objeví na kole. Malinin bývalý přítel Daniel Högfeldt odešel z redakce během poslední vlny propouštění

a teď pracuje v oddělení PR v Saabu. Nepochybně si vydělá dvakrát tolik co předtím.

Zeke se dívá do mobilu. Něco si čte, píše zprávu, možná paní na hlídání? Nebo u koho teď vlastně Tess je.

Pak telefon strčí zpátky do kapsy.

Tváře má vpadlé víc než obvykle, přesto z něj číší síla. A má víc vrásek, stejně jako Malin.

„Ti jogíni nám nic užitečného neřekli,“ prohlásí Zeke ve chvíli, kdy se za posledním z nich na parkovišti u tenisové haly vedle zimního stadionu zabouchnou dveře od auta.

„Uvidíme, co nám řekne Karin. Třeba něco najde?“

„Uvidíme.“

„Jste vy dva spolu v pohodě?“ zeptá se Malin.

Zeke přikývne, ale neodpoví. Místo toho řekne:

„A ty jsi v pohodě? Vypadáš svěže.“

„Mám za sebou zajímavou noc.“

„Tak hlavně v klidu,“ prohodí Zeke, když vtom na ně Karin zamává, ať jdou k ní.

Sedí v podřepu vedle mrtvého, mává na ně a volá:

„Pojďte sem.“

Pod nohama jim křupe seschlá tráva a Malin myslí na Ulfa. Je ještě u ní v bytě? Určitě už odjel k sobě domů, nerad se u ní zdržuje. Je pořád v pohybu, na cestě někam nebo za někým. Řekni mi, že jsi na cestě za mnou, napořád za mnou.

Když k ní dojdou, sjede Karin pohledem k zemi.

Stãngebro.

Rozlehlé otevřené větrné pole. Toho malého chlapce taky našli na poli. Třeba spolu ty případy souvisí. Nejspíš ale ne. Proč by měly? Malin si uvědomuje, že případy spojuje jen to, že se obě těla našla na poli. Nic víc.

A ani to ne, jelikož tělo, které teď Karin ohledává, je ukryté před světem, kdežto chlapec ležel uprostřed louky všem na očích, i když na poměrně odlehlém místě.

Přikrčí se a podlezou policejní pásku, poslední kroky skrz křoviny a kapradí našlapují opatrně.

Karin se zvedne.

„Leží tu nejmíň čtyřiaadvacet hodin,“ pronese, aniž by se na ně podívala.

„Mohla bys být trochu přesnější?“ požádá ji Zeke.

„Kdybych mohla, tak bych přesnější byla.“

Karin se odmlčí, nadechne se a pokračuje.

„Až ho budu mít na pitevně, snad přesnější budu. Včetně určení příčiny smrti. Žádné z těchto zranění není přímo smrtelné.“

Od řeky se blíží někdo na kole.

Mladá dívka s modrou taškou přes rameno, na boku tašky nápis *Corren-C*.

Místní linköpinské noviny. V dobách mediální krize přijíždějí jejich novináři na kole, pomyslí si Malin. Dokonce i k vraždě.

„Otisky zubů pocházejí od člověka,“ konstatuje Karin. „Zdá se, že z něj někdo ujídal.“

„Určitě?“ zareaguje Malin.

Karin přikývne.

„Otisky lidských zubů poznám.“

„Dobře, věřím ti, i když nerada.“

Karin se usměje.

Rychle však zase zvažní.

„Byl taky sexuálně zneužit. Ještě nevím čím, ale někdo ho análně penetroval jakýmsi předmětem. Určitě ne lidským údem.“

Jsou na místě, kde se často scházejí homosexuálové, kteří vyhledávají sex na jednu noc.

Neboli za účelem cruisingu.

Mohlo jít o anonymní rande, které se zúčastněným vymklo z rukou? Nebo jde o zločin z nenávisti?

Už k nim dorazila novinářka. Kolo odložila na travu.

Není to holka, ale kluk s dlouhými vlasy. Jde k nim a fotografuje.

„Přestaňte,“ zařve Zeke, jen zpola vážně. Novinář má právo fotit, co chce.

Zastaví se na správné straně pásky.

„Kdo je obětí? Určitě jde o vraždu?“

„Promluvíme si s vámi později,“ oznámí mu Zeke. „Jen klid.“ Digitální foťák tiše cvaká, novinář fotí jednu fotku za druhou, jsou na nich všichni čtyři. Tři živí a jeden násilně usmrcený, kterému jsou na záběrech vidět jen bílá chodidla.

„No tak. Něco mi říct musíte.“

Mladý novinář je agresivní, zní to, jako by si něco nárokoval. Zekemu stoupá do tváře krev, Karin ho požádá, aby se uklidnil. Jenže už je pozdě.

Zeke nakráčí k novináři, postaví se asi půl metru před něj a prohlásí:

„Leží tady mrtvý člověk. Tak mu laskavě prokažte trochu úcty.“

„Souvisí to nějak s tímhle místem? Je známo, že se tady scházejí homosexuálové na cruising.“

„Koukám, že to pořád nechápete.“

Malin sleduje, jak Zeke zatíná ruku v pěst, a rozeběhne se k nim.

„Klídek, Zeke, jen klid.“

Poslechne ji a stáhne se.

Kde se v něm ten vztek bere? Vždycky je tak pohodě. Na jeho pohodovost se spoléhá už roky.

Malin se novináři dívá do arogantních modrých očí. Ne, jeho pohled není arogantní, spíš udivený. A Malin ho chápe. Novinář se určitě diví, proč po něm ten policajt tak vyjel, když mu přitom položil jen pár standardních otázek.

„Odpovím vám na otázky za chvíli, dobře?“

Novinář přikývne, zdá se, že s tím nemá problém, a Malin se otočí ke Karin a Zekemu. Vypadá to, že se baví o něčem vážném, ale nejspíš ne o tomto čerstvém případu.

Kdo to je, ten mladý muž, zneužitý a pokousaný jiným člověkem?

Vím, kde bych mohla s pátráním začít, pomyslí si.

6.

Mobil je celý rozechřátý. Tak jako ráno. Nebo ráno byl, když ho ještě celá rozespálá brala do ruky, normálně chladný?

Měla by si pořídit nový. Tenhle se někdy sám od sebe přehřívá, aniž by ho vůbec používala, každopádně ale zatím pořád funguje.

Vytuká číslo na stanici. Ví, že o víkendu má na telefonní ústředně službu Victoria. A ta má o všem přehled.

„Malin?“

„Yes.“

„Viděla jsem to poplašné hlášení,“ řekne Victoria. „Je to tak zlé, jak to vypadá?“

„Ano, máme tady vraždu, a proto volám.“

„S čím můžu pomoci?“

Victoria se zdá být jako vždy svěží a Malin si uvědomí, jak málo toho o ní vlastně ví. Nezadaná, bezdětná čtyřicátnice. Její zájmy? Neznám. Touhy? Neznám. Rodinu? Neznám.

„Mohla byste prověřit, jestli jsme za posledních čtyřiaadvacet hodin nedostali nějaké hlášení o pohřešované osobě?“

„Jistě.“

Ve sluchátku nastane ticho.

Karin a Zeke přestali mluvit. Stojí vedle sebe tiše a nehnutě, jako by si něco potřebovali vyjasnit tím, že to nechají nevyřčené.

Po chvíli zavrtí Zeke hlavou a odejde od Karin. Ta zůstane stát na místě s pohledem upřeným do země.

V mobilu to zapraská, pak se znovu ozve Victoriin hlas.

„Dostali jsme hlášení o pohřešování jistého Davida Hagmana. Hlášení včera podala jeho matka.“

Na okamžik má Malin pocit, že zaslechla jméno Daniel Högfeldt, ale ten tamhle opodál neleží, to Malin dobře ví.

„Můžete mi poslat jeho pasovou fotografii?“

„Ťukání kláves.“

„Právě vám přišla do mailu.“

„Díky.“

„Není zač, Malin. Doufám, že se to brzy vyřeší.“

To já taky, pomyslí si Malin a zavěsí.

Kousance.

Sadistické rysy. Kus syrového lidského masa v ústech. Člověk ho rozžvýká a vyplivne, nebo spolkne. Chutná po železe, sladce, Malin to někde četla, že lidské maso je pronikavě nasládlé, což naše instinkty vyhodnocují jako špatné. Jako že tohle jíst nemáme. Ale tepelně upravené lidské maso? Když mají lidé opravdu hlad, snědí i maso svého vlastního druhu. To známe z historie, o tom není pochyb.

Stromy se kymácejí ve větru, nebe je sytě modré. Zimní stadion, za ním průmyslová oblast, celé město se rozprostírá na rovině. Linköping. Místo, které se stalo jejím domovem. Tady strávila svůj život. Vždycky si nalhávala, že tu zůstala proti své vůli, ale není to tak, to moc dobře ví. Přežila tady, a proto tu zůstala.

Občas se jí zasteskne po Bangkoku, kde sloužila jako styčný důstojník. Po chaosu, šílenství, zápachu a zplodinách a po těch deseti milionech zpocených lidí mačkajících se jeden na druhého.

Otevře e-mail.

Rozklikne si pasovou fotografii.

Je to on?

Tenhle David Hagman, devětadvacet let, metr sedmdesát osm. Je to jejich oběť? Jsi to ty, Davide?

Výška odpovídá. Barva vlasů též. Leží však tváří dolů, takže si Malin není jistá.

Zeke opět stojí vedle Karin.

Malin k nim dojde.

Ukáže jim fotku.

„Tenhle muž je pohřešovaný.“